

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 5539/20
19.6.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јасне Беловић, председника већа, Иде Никитовић и Ирене Трифуновић Радуловић, чланова већа у парници тужиоца АА, ЈМБГ ..., из ... и ББ, ЈМБГ ..., из ..., чији је заједнички пуномоћник Зоран Савелић, адвокат из Ниша, ул. Вожда Карађорђа бр. 24/2, против тужених ВВ, ЈМБГ ..., из ..., ГГ, ЈМБГ ..., из ... и ДД, ЈМБГ ..., из ..., чији је заједнички пуномоћник Весна Лукић, адвокат из Београда, ул. Бирчанинова бр. 30, ради утврђења повреде нужног дела, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 27507/19 од 19.02.2020. године, након одржане усмене и јавне главне расправе закључене дана 19.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 27507/19 од 19.02.2020. године.

УТВРЂУЈЕ СЕ да је оставилац, сада пок. ЋЂ, бивши из ..., својеручним завештањем и допунама тог завештања проглашеним на записнику код Првог основног суда у Београду О 3095/13 од 15.10.2013. године, повредио нужни део тужилаца АА, из ... и ББ, из ...

Врши се редукција овог завештања па се тужени ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., солидарно **ОБАВЕЗУЈУ** да тужиоцима АА, из ... и ББ, из ..., на име новчане противвредности њиховог нужног дела исплате сваком износ од по 50 евра са каматом коју Европска централна банка прописује за евро почев 19.02.2020. године па до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, док се тужени ВВ и ГГ, обоје из ..., солидарно **ОБАВЕЗУЈУ** да тужиоцима АА, из ... и ББ, из ..., на име новчане противвредности њиховог нужног дела исплате сваком по износ од 15.823,98 евра са каматом коју Европска централна банка прописује за евро почев 19.02.2020. године па до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужилаца у делу у коме су тражили да се тужени ДД, из ..., солидарно обавезе са туженима ВВ и ГГ, обоје из ..., да им на име новчане противвредности њиховог нужног дела исплати преко досуђеног износа од по 50 евра до траженог износа од по 19.804 евра, са каматом коју Европска централна банка прописује за евро почев 19.02.2020. године па до коначне исплате, као и у делу у коме су тражили да се тужени ВВ и ГГ, обоје из ..., солидарно обавезу да им на име новчане противвредности њиховог нужног дела исплате преко досуђеног износа од по 15.823,98 евра до траженог износа од по 19.804 евра, са каматом коју Европска централна банка прописује за евро почев 19.02.2020. године па до коначне исплате, **КАО НЕОСНОВАН.**

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени ВВ и ГГ, обоје из ..., као солидарни дужници да тужиоцима АА, из ... и ББ, из ..., као солидарним повериоцима, на име трошкова поступка исплате износ 1.131.200,00 динара, у року од 15 дана од пријема пресуде.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци АА, из ... и ББ, из ..., као солидарни дужници да туженом ДД, из ..., на име трошкова поступка исплате износ од 623.950,00 динара, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 27507/19 од 19.02.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца те је утврђено да је оставилац, сада пок. ЂЂ, бивши из ..., својеручним завештањем и допунама истог завештања, проглашеним на записнику код Првог основног суда у Београду О 3095/13 од 15.10.2013. године, повредио нужни део тужилаца јер је своју имовину обухваћену овим завештањем оставио у наслеђе туженима. Ставом другим изреке, констатовано је да се врши редукција овог завештања тако што се утврђује да су тужиоци сувласници на по 1/12 имовине која је предмет располагања својеручним завештањем проглашеним на записнику код Првог основног суда у Београду под О 3095/13 од 15.10.2013. године, по основу права на нужни део као облигационог права, иза смрти свога деде пок. ЂЂ из ..., те су тужени солидарно обавезани да тужиоцима на име новчане противвредности њиховог нужног дела исплате сваком износ од по 19.804,00 евра са каматом коју Европска централна банка прописује за евра почев од 06.02.2019. године па до коначне исплате, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца у односу на туженог ДД, у коме се врши редукција овог завештања тако што се утврђује да су тужиоци сувласници на по 1/12 имовине која је предмет располагања својеручним завештањем проглашеним на записнику код Првог основног суда у Београду под О 3095/13 од 15.10.2013. године, по основу права на нужни део као облигационог права, иза смрти свога деде, пок. ЂЂ, бившег из ..., као и да се обавезе тужени ДД да тужиоцима, заједно са осталим туженима на име новчане противвредности њиховог нужног дела, исплати износ од по 19.804,00 евра са каматом коју Европска централна банка прописује за евра почев од 06.02.2019. године па до коначне исплате, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиоцима накнаде трошкове парничног поступка у износу од 730.850,00 динара.

Против наведене пресуде тужени су благовремено изјавили жалбу из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка су тражили и определили.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС” бр.72/11 са изменама и допунама), другостепени суд је оценио да је сагласно члану 383 став 4 ЗПП нужно заказати расправу пред другостепеним судом, јер је првостепена пресуда већ једанпут била укинута, а приликом доношења побијане пресуде је због чињенице да је изрека неразумљива и противречи сама себи и разлозима пресуде, учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, како се то основано указује жалбом тужених.

На одржаној расправи у доказном поступку другостепени суд је поново извео доказе који су изведени пред првостепеним судом, па је након њихове оцене у складу са одредбом члана 8 ЗПП утврдио следеће чињенично стање.

Тужиоци су као унуци сада пок. ЂЂ, а по праву представљања иза раније преминулог сина ЕЕ, решењем Првог основног суда у Београду О 3095/13 од 19.05.2014. године, којим је прекинут поступак расправљања заоставштине пок. ЂЂ, упућени да покрену парнични поступак против овде тужених ВВ и ГГ, деце пок. ЂЂ, и ДД, сина туженог ВВ, а унука пок. ЂЂ, ради утврђења да није пуноважно завештање оставиоца сачињено у форми својеручног завештања дана 06.03.2002.године, као и допуна завештања сачињена дана 10.06.2003. године и дана 26.02.2008. године, а проглашено на записнику код Првог основног суда у Београду у предмету О 3095/13 дана 15.10.2013. године.

Према својеручном завештању од 06.03.2002. године, сада пок. ЂЂ је стан бр. ..., на трећем спрату у ... улици бр. ..., у ..., у коме је становао са сином ВВ и кћерком ГГ, а повремено је ту живела и ВВ супруга ЖЖ и њихов син ..., оставио сину ВВ и кћерки ГГ и то по једну половину сваком, тако да да они имају права наслеђа на том стану на равне делове, као и све покретне ствари - намештај и друго. Викендицу на ... у селу ... општина ... оставио је такође сину ВВ и кћерки ГГ са по једном половином. Што се тиче плаца где се налази викендица поделио га је ЕЕ, ВВ и ГГ сваком по једну трећину, с тим да не могу своје делове отуђити - продати за 50 година, тако да плац практично припада његовим унуцима ..., ... и ... да могу да изграде три куће за одмор ако буду у повољној ситуацији и буде им то по вољи. Викенд кућу у ... са плацем, коју је саградио са својом супругом и децом, у погледу које су још приликом куповине плаца и градње сва документа гласила на сина ЕЕ без обзира што су сви то градили, још пре 4-5 година предао је на коришћење ЕЕ тако да то њему и његовој породици припада у целини, без обзира на доприносе осталих у градњи.

Према допуни својеручног завештања од 10.06.2003. године, пок. ЂЂ своје завештање од 06.03.2002. године допуњује у погледу покретних ствари, тако што најстаријем унуку ББ припада ловачки карабин са снајпером, којег му је обећао, најмлађем унуку ДД поклања ловачку пушку “Застава” кал. 12, а свом средњем унуку АА не оставља ништа од оружја јер га нема али зато обавезује кћерку ГГ да му да неку од његових ствари коју буде желео у сличној вредности.

Према другој допуни својеручног завештања од 26.02.2008. године, пок. ЂЂ своје завештање од 06.03.2002. године, допуњује тако што две девизне штедне књижице код “Комерцијалне банке” у Београду и то: бр. ... и бр....које гласе на његово име, а овлашћење има кћерка ГГ и текући динарски рачуни код “Комерцијалне банке” у Београду где прима пензију, оставља део девиза и динара сину ВВ и кћерки ГГ по пола.

Од имовине која се води на пок. ЂЂ, која завештањем није обухваћена и која се има расправљати по закону, остало је право коришћења гроба бр.... у парцели бр.... на Новом Гробљу у Београду и право коришћења гробног места ... пов. 3,6 м2 на православном гробљу у Новој Вароши.

Правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 16466/14 од 06.02.2019. године, донетој у овој правној ствари, утврђено је да је ништаво својеручно завештање пок. ЂЂ од 06.03.2002. године, у делу којим је располагао викенд кућом са плацем у ... на кат. парц. бр. ... КО ... из разлога што се не ради о имовини оставиоца у моменту сачињавања завештања, већ имовини његовог пок. сина ЕЕ, као и у делу којим је располагао поседом - плацем на ..., кат парц. бр. ... КО ... из разлога што је супротно члану 159 став 1 и 2 Закона о наслеђивању.

Плац у ..., прецизније, кат. парц. бр. ... ЗКУЛ бр. ... КО ..., виноград зв “...” у пов. од 1000 квм за цену од 8.500 тадашњих динара, купљен је на основу Уговора о купопродаји земљишта од 15.06.1970. године, који је сада пок. ЕЕ, отац тужилаца, као купац, закључио са ЗЗ, као продавцем и по основу кога је на ЕЕ извршен упис у катастарском оператру решењем Града Београда – Градска геодетска управа 14-10 бр. 952-1586/71 од 09.09.1971. године, да би потом на овом плацу била изграђена кућа по основу грађевинских дозвола, односно решења Града Београда - Скупштине општине Гроцка - Одељење за финансије и привреду 04. бр. I-8949 од 22.06.1970. године којим се одређује положај и место за подизање викенд куће, решења о одобрењу изградње викенд куће 04. бр. I-8950 од 22.06.1970. године и решења 04. бр. I-8950/2 од 22.06.1970. године, која сва гласе на име ЕЕ.

Пресудом Врховног суда Србије У бр. 1111/81 уважена је тужба ЕЕ и поништено је решење Градске комисије за испитивање порекла имовине у Београду бр. 467-181/78 од 20.12.1979. године, којим је преиначено решење Комисије за испитивање порекла имовине Општине Стари Град у Београду бр. 467-7233/77 од 25.04.1978. године, у делу којим се одузима 12/25 идеалних делова зграде која се налази на кат. парц. бр. ... КО ... власништво тужиоца ЕЕ и одузима 60.000 тадашњих динара са 7,5% камате. Према образложењу пресуде, у управном поступку неспорно је утврђено да је тужиочева мајка ИИ од свог предузећа “...” по Уговору о зајму бр. 4732 од 19.12.1970 године добила кредит од 60.000 динара са роком отплате од 15 година и 2% камате за изградњу нове стамбене зграде, без навођења ближих података о локацији зграде, а који износ је она поклонила свом сину, тужиоцу ЕЕ, који је утрошен за изградњу зграде у ... власништво тужиоца.

На основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске Владана Кузмановића од 21.04.2017. године, утврђено је да на дан вештачења тржишна вредност стана у ... улици бр.... износи 210.000 евра, односно 25.943.358 динара (према средњем

курсу на дан 21.04.2017. године, 1 евро = 123,5398 динара), да тржишна вредност викендице и плаца у ... на кат. парц бр. ... КО ..., износи 28.000 евра, односно 3.459.114 динара (према средњем курсу на дан 21.04.2017. године, 1 евро = 123,5398 динара), да тржишна вредност викендице на ... износи 4.800 евра, односно 592.991,04 динара (према средњем курсу на дан 21.04.2017. године, 1 евро = 123,5398 динара), а тржишна вредност плаца – кат. парц. бр. ... КО ... 23.700 евра, односно 2.927.893,26 динара (према средњем курсу на дан 21.04.2017. године, 1 евро = 123,5398 динара).

Према извештају “Комерцијалне банке” од 26.04.2018. године, достављеног суду 03.05.2018. године, салдо средстава на рачунима пок. ЂЂ на дан 07.07.2012. године, износи укупно 17.260,49 динара и 148,10 евра.

Странке су се током поступка сагласиле да се вредност ловачке пушке и карабина са снајпером одреди на износ од по 100 евра, а аналогно томе и вредност покретних ствари, које се по завештању, у вредности оружја имају дати тужиоцу АА.

Дакле, оценом доказа изведених у првостепеном и поновљених у другостепеном поступку утврђено је да целокупну имовину која се водила на пок. ЂЂ у тренутку његове смрти, чине: стан бр. ..., у ... улици бр. ..., у ... и покретне ствари у њему, викендица и плац на ... у селу ..., општина ..., ловачки карабин са снајпером, ловачка пушка “Застава”, новчана средства на девизном и динарском рачуну код “Комерцијалне банке”, те право коришћења гроба на Новом Гробљу у Београду и гробног места на православном гробљу у Новој Вароши, те да вредност процењене имовине износи 239.087,81 евра (210.000 евра стан у ... + 4.800 евра викендица на ... + 23.700 евра плац на ... + 100 евра ловачки карабин са снајпером + 100 евра ловачка пушка “Застава” + 100 евра вредност покретних ствари + 148,10 евра девизна средства + 17.260,49 динара средства на динарском рачуну, што би по курсу дан 21.04.2017. године, као дана вештачења, 1 евро = 123,5398 динара, износило 139,71 евро).

У погледу непокретности у ..., чињеница је да је отац тужилаца у време када је плац купљен и кућа грађена живео у породичном домаћинству са својим родитељима, пок. ЂЂ и ИИ и братом и сестром, овде туженима ВВ и ГГ, те да су у тој куповини и градњи учествовали и сада пок. ЂЂ и ИИ. Ово је неспорна чињеница међу странкама, а као таква произилази и из писаних доказа (изјава пок. ЂЂ из завештања која се, у немогућности извођења доказа његовим саслушањем, свакако не може пренебрегнути, те пресуда Врховног суда), али и из исказа тужиоца АА и тужених ВВ и ГГ (и сам тужени ВВ у свом исказу наводи да су у то време то све биле “заједничке паре у домаћинству” с тим да је пок. ЂЂ имао највише приходе), као и сведока ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ и ММ. Међутим, код чињенице да се учешће сваког од њих из суду расположивих доказа не може утврдити, другостепени суд је код таквог стања ствари у погледу ове чињенице одлучио применом правила о терету доказивања, налазећи да тужени, на којима је био терет доказивања ове чињенице као чињенице на коју се позивају, нису доказали колика је вредност новчаног улагања сада пок. ЂЂ у имовину у ..., која би се као поклон учињен за живота сада пок. оцу тужилаца имао урачунати приликом процене вредности целокупне имовине пок. ЂЂ.

Такође, на околност давања новца за откуп стана у ... улици тужени, осим извођења доказа њиховим саслушањем и саслушањем једног сведока - НН, те

вештачењем на околност ревалоризоване вредности откупне цене нису доставили суду ниједан други доказ, пре свега писани доказ (уплатнице о извршеној уплати, изводе са рачуна са којих је новац подигнут и слично), из кога би суд са сигурношћу могао утврдити да су тужени ВВ и ГГ заиста и дали пок. ЋЋ новац за откуп, као и износ датог новца, да би потом такво потраживање евентуално могло бити узето у обзир приликом утврђивања вредности имовине пок. ЋЋ. Ово је битно посебно код чињенице да пок. ЋЋ у свом завештању, учешће тужених ВВ и ГГ у откупу ни не спомиње, као што то чини у погледу непокретности у ..., а која околност се такође није могла пренебрегнути. Дакле, код чињенице да тужени нису доставили писане доказе о извршеним уплатама откупне цене стана у ..., да се из њихових исказа релевантне чињенице везане за откуп не могу утврдити (у својим исказима тужени ВВ и ГГ се више баве разлозима због којих сматрају да им је отац оставио стан и њиховом бригом о оцу, док се по питању откупа изјаснио само тужени ВВ наводећи да “отац није учествовао за овај стан”), као ни из исказа сведока НН (јер према његовом исказу, “колико се он сећа”, пок. ЋЋ му је у једном разговору, када су причали о откупу станова, рекао да су му новац за откуп дали тужени ВВ и ГГ), другостепени суд је у погледу ове чињенице, као и чињенице која се тиче сношења трошкова сахране (која није поткрепљена ни једним доказом) одлучио применом правила о терету доказивања налазећи да тужени ВВ и ГГ нису доказали да имају потраживање према пок. ЋЋ у висини откупне цене, као ни потраживање које се тиче трошкова сахране, које би као такво ушло у обрачун.

Са наведеним у вези важно је напоменути и то да на обрачунску вредност заоставштине не утиче ни право коришћења гроба и гробног места с обзиром на природу таквог права које са собом носи употребну вредност, а странке нису суду пружили доказе којима се, мимо знања којим суд располаже, таква вредност може новчано изразити.

Дакле, полазећи од процењене вредности имовине коју је сада пок. ЋЋ имао у моменту смрти – 239.087,81 евра, која је утврђена у складу са чланом 48 Закона о наслеђивању и представља основу за израчунавање нужног дела, те одредбе члана 40 Закона о наслеђивању, у складу са којом је нужни део тужилаца као потомака оставиоца половина дела који би сваком од њих припао по законском реду наслеђивања, дакле по 1/12 (с обзиром да би им по законском реду наслеђивања по праву представљања иза покојног оца припала 1/3, односно сваком по 1/6), то нужни део сваког од тужилаца износи 19.923,98 евра.

С тим у вези, а имајући у виду процењену вредност плаца на ..., који након утврђења ништавости завештања представља заоставштину која се има поделити по закону, а која износи 23.700 евра, те завештајна располагања учињена тужиоцима чија вредност је 200 евра (сваком по 100 евра), другостепени суд налази да постојећа имовина која је остала после оставиоачеве смрти, као и она којом је завештањем располагао у корист тужилаца, није довољна да покрије вредност имовине која треба да им припадне као нужним наследницима, те да је завештајним располагањем повређен нужни део тужилаца.

Наиме, тужиоци као законски наследници, да није било завештања наследили би по 1/6 укупне заоставштине која је процењена на 239.087,81 евра, односно по 39.847,97 евра, а као нужни наследници половину од тога тј. 1/12, дакле по 19.923,98 евра, па

када се има у виду вредност плаца на ... која се има поделити по законском реду наслеђивања и по коме тужиоцима припада по 1/6, дакле сваком по 3.950 евра, те вредност имовине која им је остављена завештањем од по 100 евра, што укупно износи по 4.050,00 евра и чини вредност наслеђене имовине, долази се до закључка да се тужиоцима до допуне нужног дела има исплатити сваком износ од 15.873,98 евра.

Дакле, по налажењу другостепеног суда, у конкретном случају завештајним располагањима учињеним туженима повређен је нужни део тужилаца у висини од по 15.873,98 евра, те на страни тужених у складу са одредбом члана 44 став 1 Закон о наслеђивању постоји дужност исплате овог износа као износа до надопуне нужног дела, с обзиром да вредност преостале заоставштине није довољна да покрије нужни део тужилаца. Имајући у виду висину заоставштине коју су добили, сви тужени су солидарно дужни тужиоцима износ од 100 евра, односно сваком по 50 евра, док су тужени ВВ и ГГ солидарно дужни износ од по 15.823,98 евра. Из тог разлога, тужбени захтев за солидарно обавезивање туженог ДД на плаћање износа преко износа од по 50 евра, као и за солидарно обавезивање тужених ВВ и ГГ на плаћање преко износа од по 15.823,98 евра, другостепени суд је одбио као неоснован.

Тужиоцима у складу са одредбом члана 277 Закона о облигационим односима припада и законска затезна камата почев од 19.02.2020. године, као дана доношења побијане пресуде, рачунајући тај дан као дан када је висина утврђивана.

Још једном треба истаћи да је сходно одредбама ЗПП о терету доказивања другостепени суд био у ситуацији да одлуку базира на чињеницама утврђеним из доказа које су парничне странке саме предложиле и то све у оквирима од стране странака истакнутих чињеничних навода. Такође, другостепени суд је након што је утврдио да је завештањем повређен нужни део тужилаца, извршио редукуцију завештања на начин ближе опредељен у ставу трећем изреке имајући у виду да је сходно члану 355 став 3 ЗПП суд овлашћен да у одређеним случајевима преформулише постављени захтев и учини га јасним, односно извршивим, не мењајући при том садржину постављеног тужбеног захтева који су у конкретном случајевима тужиоци и определили у складу са законом прописаном облигационо-правном природом нужног дела (члан 43 Закон о наслеђивању).

Коначно, због околности да је побијаном пресудом тужбени захтев у односу на туженог ДД истовремено и усвојен (став други изреке) и одбијен (став трећи изреке) те да је на тај начин изрека пресуде у целости неразумљива и противречна сама себи, побијана пресуда је у целости захваћена битном повредом из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, па је као таква у целости морала бити укинута.

Из изложених разлога, применом одредбе члана 387 став 1 тачка 6 ЗПП, одлучено је као у ставу првом, другом, трећем и четвртном изреке ове пресуде.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је у складу са одредбом члана 153 став 2 и 154, у вези члана 163 став 1 ЗПП и њом су обухваћени трошкови како првостепеног, тако и другостепеног поступка који тужиоцима и туженом ДД, припадају с обзиром на постигнути успех у парници.

Наиме, тужиоцима на име предузетих радњи од стране заједничког адвоката припадају следећи нужни трошкови: за састав тужбе и 7 образложених поднесака по 37.125,00 динара (износ од 24.750,00 динара увећан за 50% сходно Тарифном бр. 17), за приступ и заступање на 9 одржаних рочишта по 43.875,00 динара (износ од 29.250,00 динара увећан за 50% сходно Тарифном бр. 17) и 10 неодржаних рочишта по 25.312,50 динара (износ од 16.875,00 динара увећан за 50% сходно Тарифном бр.17), што са трошковима вештачења у износу од 70.000,00 динара и трошковима судских такси за тужбу и првостепену одлуку у износу од по 58.100,00 динара, укупно износи 1.131.200,00 динара, све одмерено с обзиром на вредност постигнутог успеха по АТ и ТТ. Тужиоцима нису признати трошкови превоза њиховог адвоката сопственим возилом из разлога што приликом одлучивања о накнади трошкова поступка, суд узима у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице, а како су тужиоци у конкретном случају били у могућности да ангажују пуномоћника из реда адвоката према седишту овог суда, односно из Београда, другостепени суд налази да тражени трошкови превоза у конкретном случају не спадају у нужне трошкове парничног поступка.

Одлучујући о трошковима туженог ДД у односу на кога је тужбени захтев у претежном делу одбијен као неоснован, те му у складу са чланом 153 став 2 припадају трошкови поступка, другостепени суд је имао у виду чињеницу да су тужени имали заједничког пуномоћника из реда адвоката, те да би по том основу, на име трошкова поступка по АТ према вредности постигнутог успеха, имали право на следеће нужне трошкове: за састав одговора на тужбу и 9 образложених поднесака износ од по 24.750,00 динара, за састав две жалбе износ од по 49.500,00 динара, за приступ на 9 одржаних рочишта износ од по 29.250,00 динара, за приступ на 9 неодржаних рочишта износ од по 16.875,00 динара, односно укупан износ од 761.625,00 динара, који увећан за 50% у смислу Тариф. бр. 17, износи 1.523.250,00 динара. Код чињенице да је тужбени захтев у односу туженог ДД одбијен у претежном делу, то њему у складу са цитираним одредбама ЗПП на име трошкова поступка припада износ од 507.750,00 динара (трећина од укупних трошкова тужених с обзиром да их је заступао исти пуномоћник), а што са износом од по 58.100,00 динара на име судске таксе за жалбу и одлуку по жалби, укупно износи 623.950,00 динара.

Из изложених разлога је одлучено као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија
Јасна Беловић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић